

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **A. Z.,** zastoupená Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2019, č. j. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 8. 2020, č. j. 16 Ad 52/2019 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Daliboru Lípovi, advokátovi, **se přiznává** odměna ve výši 1300 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně narozená v roce X se domáhala přiznání invalidního důchodu. Podle žalované však pro to nesplňuje zákonné podmínky, neboť nezískala potřebnou dobu pojištění.

[2] Krajský soud v Plzni žalobu žalobkyně směřující proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadené rozhodnutí“). Konstatoval, že je nesporné, že žalobkyně splňuje kritérium věku, je od 5. 3. 2009 trvale invalidní, a v rozsahu žalobních námitek posuzoval, zda získala potřebnou dobu pojištění, což je třetí z podmínek, které musejí být pro přiznání nároku (současně) splněny. Dospěl k závěru, že žalovaná sečetla žalobkyní získané doby pojištění v souladu s § 40 zákona č.

155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a zohlednila i jeho znění po novele provedené zákonem č. 306/2008 Sb., které je pro pojištěnce ještě výhodnější. Žalobkyně nepředložila relevantní podklady dokazující získání další doby pojištění nad rámec těch, které jí byly již započteny žalovanou. Tím, že žalovaná nezohlednila fakt, že žalobkyně dlouhodobě nemůže najít práci, zásadu přiměřenosti neporušila. Při rozhodování o existenci nároku na invalidní důchod není žádný prostor pro úvahy o osobní situaci pojištěnce. Podklady přiloženými k žalobě nevnesla žalobkyně do věci žádné nové skutečnosti, které by již dříve nebyly známy a ke kterým by žalovaná při rozhodování nepřihlížela. Dříve sice krajský soud (rozsudkem ze dne 14. 12. 2018, č. j. 16 Ad 95/2017 – 85) rozhodnutí žalované týkající se nároku žalobkyně na invalidní důchod pro vady řízení zrušil, nicméně současně vyslovil, že neprokáže-li žalobkyně, že získala v rozhodném období potřebnou dobu pojištění, nemůže být ani nové rozhodnutí pro ni příznivé.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Stěžovatelka zopakovala, že je dlouhodobě (od roku 1981) nemocná, což jí brání v získání zaměstnání. Přála by si, aby odpracované roky byly zohledněny. Poukázala na to, že v minulosti již několikrát soudní spor vyhrála, proto nerozumí, proč jí nyní nebylo vyhověno. Ustanovený zástupce pak doplnil, že stěžovatelka je hluboce přesvědčena o tom, že nárok na invalidní důchod má, ale žalovaná i soudy jí ho upírají. Krajský soud pochybil, když navzdory žalobním námitkám nezákonné a nespravedlivé rozhodnutí žalované aproboval. Doba pojištění je podle stěžovatelky opakovaně stanovována nesprávně a invalidita vznikla dříve, již v roce 1981, nicméně žalovaná to odmítá uznat. Krajský soud vypořádal stěžovatelčiny námitky nedostatečným způsobem, když nepřihlédl k její celkově složité situaci. Navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti podrobně zrekapitulovala průběh všech řízení o nároku stěžovatelky na invalidní důchod. S poukazem na rozhodná zákonná ustanovení zopakovala, že stěžovatelka podmínku nezbytné doby pojištění nesplňuje, a na tom nic nemění ani namítaný nepříznivý zdravotní stav, pro který nemůže najít práci. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadený rozsudek trpěl nepřezkoumatelností proto, že by pominul některou z námitek, které stěžovatelka uplatnila již v žalobě [důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatelka schopna odůvodnit jí uplatněné námitky. V nynější věci však stěžovatelka věnovala podstatný obsah svého podání zopakování a zdůraznění svého trvajícího přesvědčení, že jí nárok na invalidní důchod měl být přiznán, a nosné důvody napadeného rozsudku, průběh řízení před krajským soudem ani napadené rozhodnutí svými argumenty konkrétně nezpochybňuje. Pouhé konstatování nesouhlasu s argumentací krajského soudu, aniž by byly předestřeny další skutkové či právní důvody tohoto tvrzení, nelze považovat za přípustnou kasační námitku způsobilou vyvolat přezkum ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka dostala v napadeném rozsudku dostatečnou odpověď na jí vznesené argumenty proti napadenému rozhodnutí, a není smyslem kasačního přezkumu veškeré závěry z napadeného rozsudku znovu opakovat.

[10] Jediným „uchopitelným“ důvodem tak zůstává výhrada stěžovatelky vůči úplnosti posouzení jejích žalobních námitek krajským soudem, konkrétně výtka, že nepřihlédl k její celkově složité situaci. Krajský soud však v intencích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí žalované řádně. Identifikoval rozhodnou právní úpravu, podstatné skutkové okolnosti (zejména o datu vzniku invalidity a započitatelných pojistných dobách) a zaměřil se i na zákonnost postupu žalované ve stěžovatelčině věci. Těžkosti s hledáním zaměstnání, jež stěžovatelka připisuje dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu, v odůvodnění svého rozhodnutí reflektoval, nicméně zcela správně uzavřel, že zákon žalované nedovoluje takové okolnosti při posuzování opodstatněnosti předmětného nároku brát v úvahu. Stejně ani krajský soud nebyl oprávněn zcela mimo zákonem stanovená kritéria osobní situaci stěžovatelky zohlednit, a v tomto směru se tedy žádného pochybení nedopustil.

[11] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná, která je správním orgánem vyjmenovaným v § 60 odst. 2 s. ř. s., nemá podle tohoto ustanovení na náhradu nákladů řízení právo.

[12] Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ustanoven zástupcem Mgr. Dalibor Lípa, advokát. Toto zastoupení trvalo i v řízení o kasační stížnosti a odměnu zástupce platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti učinil ustanovený zástupce jeden úkon (doplnění kasační stížnosti), za nějž mu náleží odměna ve výši 1000 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Ustanovený zástupce není plátcem DPH, proto činí celková částka odměny a náhrady hotových výdajů 1300 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně

s e n á t u